

De GESCHIEDENIS van de WERELD

TEKST VAN J. SCHOONJANS

GEILLUSTREERD DOOR F. FUNCKEN

DE BEGRAFENIS VAN PSAROE

GROTE smart is bescheiden en stil, althans bij ons. Mensen die een geliefd wezen hebben verloren, trekken zwarte klederen aan als teken van rouw, en ze blijven gedurende enkele weken of maanden thuis ver van alle wereldse manifestaties. Bij de Egyptenaren ging het heel anders toe. Zij uitten hun verdriet zeer luidruchtig. Hun rouw ging gepaard met het tentoonbrengen van een grote weelde en oogverblindende kleuren.

1. — PSAROE GAAT HEEN

DE morgen van de grote dag kwam men de sarkofaag halen, die de mummie van Psaroe bevatte. Luid schreeuwend trachtten Mimoer en haar dienstmeiden het vertrek van Psaroe te beletten, doch tevergeefs. De stoet vertrok. Vooraan stapten de dragers met mondvoorraad en een levend kalf. Daarachter de dragers van de meubels en de wagens. Dan volgden er een hele reeks gouden voorwerpen, welke de grote bewondering en misschien ook wel de hebzucht van enkele nieuwsgierigen verwekten. Ani volgde de stoet ook, en hij was treurig. Hij was moe, moe omdat de stoet zo langzaam voorwaarts kwam, moe van het lawaai.

3. — NAAR HET KERKHOF

ANI stapte ook aan boord. Hij vond het schip met zijn boeg met lotusbloemen versierd en de vijftig roeiers buitengewoon mooi. Nu en dan riep men in koor: « Naar het Westen! Het Westen, de aarde van de Rechtvaardigen! ». Mimoet kreunde: « Neen, neen, ga niet weg Psaroe ». Ani keek stomverbaasd toe. Weldra waren ze aan de andere oever van de stroom en Ani zag de begraafplaats van Thebe.

4. — DE LAATSTE RUSTPLAATS

EEN uitgestrekt ruw en eenzaam terrein, niets dan zand, rotsen en ravijnen. Een echte dodenstad. Langs haast onbegaanbare paden moesten ze voort en eindelijk stond men voor de deur van een onderaards huis. Ani begreep dat ze aan het einddoel waren. Te midden van luide en wanhopige kreten, droegen twee mannen de sarkofaag dat huis binnen. Ani volgde hen, doch niet verder dan de drempel en wat hij daar zag overweldigde hem...

5. — EN DAT WAS HET EINDE...

DE mummie van Psaroe troonde in een soort van kapel en was met haast onbeschrijflijke weelde omgeven. Men bracht offeranden, men brandde wierook en slachtte een os. Dan met selden arbeiders de ingang dicht. Daarop volgde een groot feestmaal en werd er gedanst. Plotseling zwegen de zangeressen en hurkten neer, en een harpspeler verscheen. Luister naar zijn lied: « Maak een blijde dag, want het leven is slechts een ogenblik. Alle treurzangen ter wereld maken de man, die in zijn graf ligt niet gelukkig. Maak een blijde dag, want het leven is slechts een ogenblik ». En daarmee was de plechtigheid afgelopen.

(Wordt voortgezet.)

6. — NAAR HET WESTEN...

HOE was het toch mogelijk dat die klaagvrouwen, die betaald werden, zo lang en zo luid konden wenen? De priester die hen volgde, nam met een gouden lepel geparfumeerd water en besproeide daarmee de menigte. Hij scheen de klaagvrouwen niet eens te horen. Wlakk na hem volgde de katafalk met de slede-boot getrokken door witte ossen; het zonneschip van Osiris. Daarna volgden de vrienden van de afgestorvene, die in koor zongen: « Naar het Westen, naar het Westen ». Het Westen, dat was de Nijl, en het was inderdaad op de grote stroom dat de karavaan inscheepte. Enkele boten wachtten de karkstoet op, en de katafalk werd op het lange dodenschip geschoven.